

ผลสัมฤทธิ์การอ่านและเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้เพลง

Reading and Writing Achievement in Diphthongs Words of Grade 2 Students with Learning Disability by Using Songs

อรุณญา สิงโสดา^{1*} และ สมหวัง นิลพันธุ์²

Arunya singsoda^{1*} and Somwhang Nillapun²

¹นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Master of Education Program in Curriculum and Instruction in Special Education, Faculty of Education, Khon Kaen University

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Assistant Professor, Department of curriculum and Instruction in Special Education, Faculty of Education, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้เพลง กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านโนนบ่อ อำเภอนาคู จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 4 คน โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนสระประสมโดยใช้เพลง จำนวน 6 แผน 18 ชั่วโมง และแบบทดสอบวัดผลระหว่างเรียน 6 ชุด ชุดละ 10 ข้อ และ แบบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสระประสมแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติขั้นพื้นฐาน คือ หาค่าร้อยละ และ ค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนของนักเรียนผ่านเกณฑ์ทั้ง 4 คน ได้ผลของคะแนนอยู่ระหว่าง 5 - 9 คะแนน คือผ่านเกณฑ์ระดับ ดี ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและเขียนคำที่มีสระประสม สูงกว่าเกณฑ์โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75.83 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีคะแนนก่อนเรียนคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 22.75 และมีคะแนนหลังเรียนคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 75.83 ซึ่งมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

คำสำคัญ: นักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้, สระประสม, เพลง, ผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียน

Abstract

The objective of this research was to study the reading and writing achievement with Diphthongs of Grade 2 Students with Learning Disability by using the song. The target group included 4 Students with Learning Disability in grade 2, during the first semester of 2015 academic year, Ban-noone-bo School, Pra-ueun District, Khon Kaen Province. This study was an Experimental Research. The research instruments were: 1) 6 Lesson Plans of Reading and Writing with Diphthongs, 18 hours each song, 2) 6 packages of Test, 10 Items each package, and 3) the Reading and Writing Achievement Quiz with Diphthongs including 3 alternatives, 30 Items. Data were analyzed by Basic Statistic of the Percentage, and Mean.

* Corresponding author. Tel.: 09-5498-6714

Email address : arunya20121@hotmail.com

The research findings found that:

All of 4 Students with Learning Disability had their learning achievement from the Quiz passing criterion. Their scores were ranged between 5-9 points passing criterion in “Good” level. Their reading and writing achievement with Diphthongs, was higher than criterion with Mean Score = 75.83% which was higher than the specified criterion 70%. In addition, the students had the Mean of their pretest score = 22.75%. Their Mean of posttest score was = 75.83% which was higher than the pretest.

Keywords: Grade 2 Students with Learning Disability, Diphthongs, Songs, Reading and Writing Achievement

บทนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยในการช่วยพัฒนาให้บุคคลมีความรู้ ความสามารถมีความพร้อมทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ตลอดจนมีคุณธรรม ให้บุคคลได้แสดงความสามารถตามศักยภาพที่แท้จริงของตนเองออกมา เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กทั่วไปหรือเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษต้องได้รับการศึกษาเพื่อพัฒนาตนให้เป็นคนที่มีคุณภาพ ดังนั้น ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มบุคคลที่มีความต้องการพิเศษดังกล่าว เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้รับบริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม และได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานในรูปแบบที่หลากหลาย เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการพิเศษของแต่ละบุคคล รวมทั้งได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ให้สามารถศึกษาประกอบอาชีพ และพึ่งตนเองได้ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดสาระสำคัญที่เกี่ยวข้อง ตามมาตรา 49 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการได้รับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ผู้ยากไร้ ผู้พิการ หรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมจากบุคคลอื่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 กำหนดว่าผู้พิการ หรือทุพพลภาพย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยต้องจัดให้เป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning disabilities) เด็กกลุ่มนี้จะเรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติทั่วไปแต่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำต่างๆ ที่มีระดับสติปัญญาปกติหรือบางคนอาจมีสติปัญญาสูงกว่าปกติ ซึ่งปัญหาในการเรียนรู้

ด้านการอ่านนี้พบมากที่สุด และเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในวัยประถมศึกษา (คันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2544) นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศจำนวนมากระบุว่าครึ่งหนึ่งของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้พบว่า มีปัญหาในการอ่าน (ผดุง อารยะวิญญู, 2542) ซึ่งปัญหาในการเรียนรู้ดังที่กล่าวมา มีผลต่อการเรียนรู้ในด้านการอ่านเป็นอย่างมาก เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนหนึ่งที่มีปัญหาในด้านการอ่านโดยเด็กจะแสดงพฤติกรรมความยากลำบากในการอ่าน ได้แก่ แสดงอาการเครียดเกร็ง กัดริมฝีปาก ขมวดคิ้ว นิ้วหน้าในขณะที่อ่านแสดงอาการไม่แน่ใจ ไม่มั่นคงทางอารมณ์ในด้านการอ่าน อ่านไม่ถูกคำ อ่านข้ามคำ อ่านเพิ่มคำ อ่านคำอื่นแทน อ่านกลับหลัง อ่านออกเสียงผิด อ่านสลับคำหรือสลับตัวอักษร อ่านซ้ำ พยายามอ่านทีละคำ เด็กบางคนจะสร้างการสะกดแบบใหม่ของตนเอง จึงส่งผลให้ไม่สามารถสะกดคำได้ หรือสะกดผิดทำให้การอ่านการเขียนผิดพลาด (ผดุง อารยะวิญญู, 2544; ศรียา นิยมธรรม, 2540)

ซึ่งแนวทางการช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น ศรียา นิยมธรรม (2541) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของศาสตราจารย์เจเนท เลอร์เนอร์ ไว้ว่า ไม่มีวิธีใดวิธีเดียวของการสอนที่สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับเด็กทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศาสตราจารย์อลิซาเบธ คอปปีท์ (2005) ที่สรุปไว้เช่นกันว่า ปัญหาการเรียนรู้ของเด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถแก้ไข หรือใช้เทคนิคในแบบฝึกหัดแบบใดแบบหนึ่งเพียงอย่างเดียว ครูผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทในการใช้เทคนิควิธีสอนใช้สื่อ รวมถึงสร้างสรรค์สื่อที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็กแต่ละบุคคล โดยใช้วิธีสอนที่เน้นในเรื่องเสียงและการเชื่อมโยงระหว่างเสียงกับตัวอักษร เพื่อให้ได้รับความรู้ความเข้าใจจากสิ่งที่อ่านได้ถูกต้อง (ศรียา นิยมธรรม, 2541) ดังนั้น ในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการอ่านโดยใช้วิธีสอนเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป จึงไม่เป็นการเพียงพอต่อการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ เพราะการเรียนรู้

ของเด็กกลุ่มนี้จะประสบผลสำเร็จได้นั้น ครูผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกวิธีสอน สื่อ และอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กให้มากที่สุด หลักการสอนอ่านในภาษาไทยมี 3 แบบ คือ (1) สอนให้อ่านได้ มีวิธีสอนโดยการให้อ่านเป็นคำเริ่มจากรูปภาพไปสู่คำและประโยค (2) สอนให้อ่านออกวิธีนี้ต้องสอนให้รู้จักพยัญชนะ สระ เพื่อใช้ผสมเสียงแล้วอ่านเป็นคำ เน้นการออกเสียงให้ถูกต้องจากปัญหาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องใช้หลักการเชื่อมโยงการเรียนรู้โดยการให้เห็นพยัญชนะ สระ แล้วจึงฝึกผสมเสียงสะกดคำ (3) สอนให้อ่านเป็น ขึ้นนี้ถือเป็นการเรียนรู้เรื่องราวจากการอ่าน (บันลือ พุกกะวัน, 2534) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนของครูต้องจัดให้นักเรียนเกิดประสบการณ์โดยการอ่าน และให้คำแนะนำการอ่านแก่ผู้เรียน จึงจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลสำเร็จในการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการสอนให้กับเด็กที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้จำเป็นต้องใช้เทคนิค วิธีการสอน และสื่อการสอนที่เหมาะสมกับสภาพของเด็ก เพื่อให้เด็กได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ และได้ประโยชน์อย่างแท้จริงจากการอ่าน

ดังนั้นเพลงก็เป็นสื่อการสอนที่นำมาสอดแทรกในกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ได้เป็นอย่างดี เพราะท่วงทำนองของเพลงเป็นสื่อที่ช่วยในการจดจำเนื้อร้องของเพลงได้ง่าย จะเห็นได้ว่านักเรียนบางคนอ่านหนังสือไม่ออก แต่สามารถจดจำเนื้อเพลงต่างๆ ได้อย่างมากมายและแม่นยำ แม้แต่เด็กอนุบาล หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ก็ยังสามารถจดจำเพลงต่างๆ ได้ในเวลาอันรวดเร็ว บทเพลงที่ใช้ในการประกอบการสอนของครูทำให้เกิดประโยชน์ในการสอนได้เป็นอย่างมาก เพราะโดยธรรมชาติของเด็กๆ แล้วมักชอบเสียงเพลงซึ่งทำให้เกิดความสนุกสนานพักผ่อนจิตใจทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น ครูสามารถนำเพลงมาใช้ในกิจกรรมการสอนได้หลายโอกาส เช่น ใช้นำเข้าสู่วิธีเรียนเพื่อเป็นการจูงใจให้นักเรียนสนใจบทเรียนที่ครูกำลังจะสอน หรือใช้เพลงในการดำเนินการสอน โดยให้นักเรียนร้องเพลงแล้วแสดงท่าทางประกอบ และการขับเพลงสรุปบทเรียน เป็นการทบทวนจดจำเรื่องราวเนื้อหาให้ดียิ่งขึ้น (สุจริต เพียรชอบ, 2533)

จากสภาพปัญหาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้ความสำคัญและประโยชน์ของเพลงมาปรับใช้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน

และเป็นแนวทางสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทย นำไปจัดการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมโดยการใช้เพลงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้เพลง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

1. **กลุ่มเป้าหมาย** คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านโนนบ่อ ตำบลพระยืน อำเภอพระยืน จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 1 และเลือกเจาะจงจากนักเรียนที่อยู่ในกลุ่ม 3 ต้องได้รับความช่วยเหลือทางการศึกษาด้วยแบบคัดกรองของ KUS-SI

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เพลงสระประสม

2.2 ตัวแปรตาม คือ คะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม

3. รูปแบบการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้ในการทดลองแบบกลุ่มที่มีการทดสอบก่อนและทดสอบหลังการทดลอง One Group Pretest – Posttest Design

ซึ่งระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ครั้งนี้ได้ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง ระยะเวลาการทดลอง 18 ชั่วโมง

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลงสระประสม ประกอบด้วย เพลงสระประสม สระเอียะ สระเอียะ สระเอื้อะ สระเอื้อะ สระอัวะ สระอัวะ จำนวน 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง

4.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนด้านการอ่านและการเขียนคำที่ประสมด้วย สระเอียะ สระเอียะ สระเอื้อะ สระเอื้อะ สระอัวะ สระอัวะ สำหรับใช้ระหว่างเรียน จำนวน 6 ชุด

4.3 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์อ่านและการเขียนคำที่มีสระประสม จำนวน 30 ข้อ และเป็นแบบทดสอบสำหรับใช้ก่อนเรียนและหลังเรียน

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 นำหนังสือเพื่อขอความอนุเคราะห์ และขออนุญาตในการทำวิจัย ออกให้โดยบัณฑิตวิทยาลัย เสนอต่อผู้บริหารโรงเรียนบ้านโนนบ่อ จังหวัดขอนแก่น

5.2 เตรียมข้อมูลนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยการประสานงานกับครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโนนบ่อ อำเภอพระยืน จังหวัดขอนแก่น

5.3 จัดเตรียมสถานที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยควบคุมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการทดลอง

5.4 จัดเตรียมเอกสาร และวัสดุอุปกรณ์ ที่เกี่ยวกับการทดลอง หรือการศึกษาค้นคว้าในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

5.5 ก่อนทำการศึกษาค้นคว้า หรือการทดลอง ผู้ศึกษาได้ชี้แจงการดำเนินการทุกขั้นตอนให้แก่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายให้เข้าใจทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

5.6 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลง จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้

5.7 หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงตามรูปแบบการทดลองแล้ว ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Posttest) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 คะแนนระหว่างเรียนการอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้เพลง จำนวน 6 ชุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ นำเสนอข้อมูลเป็นรายบุคคลในรูปแบบตารางประกอบบรรยาย

6.2 ผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เพลง โดยนำผลการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งใช้แบบทดสอบการอ่านและการเขียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ยและค่าร้อยละ และนำเสนอข้อมูลเป็นรายบุคคลในรูปแบบตารางประกอบบรรยาย

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

คะแนนระหว่างเรียนการอ่านและการเขียนสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เพลงสระประสมจำนวน 6 ชุด

คะแนนเต็มชุดละ 10 คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ คะแนน 8-10 ระดับดี คะแนน 5-7 ระดับพอใช้ คะแนน 0-4 ระดับปรับปรุง พบว่า นักเรียนคนที่ 1 การทำแบบทดสอบการอ่านและการเขียนชุดที่ 1-6 คะแนน อยู่ในระดับ 6-9 คะแนน พัฒนาการโดยรวมอยู่ในระดับดี นักเรียนคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับ 5-8 คะแนน พัฒนาการโดยรวมอยู่ในระดับดี นักเรียนคนที่ 3 คะแนนอยู่ในระดับ 6-9 คะแนน พัฒนาการโดยรวมอยู่ในระดับดี นักเรียนคนที่ 4 คะแนนอยู่ในระดับ 6-8 คะแนน พัฒนาการโดยรวมอยู่ในระดับดี ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จะเห็นได้ว่านักเรียนที่เรียนรู้และเขียนคำที่มีสระประสมโดยใช้เพลง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. การอภิปรายผลการวิจัย

2.1 คะแนนระหว่างเรียนการอ่านและการเขียนสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เพลงสระประสมจำนวน 6 ชุด ซึ่งนักเรียนทั้ง 4 คน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จะเห็นได้ว่านักเรียนที่เรียนด้วยแบบทดสอบระหว่างเรียนส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการโดยรวมอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับ สกุนา นองมณี (2549) การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่มีสระประสมที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง อยู่ในระดับดี ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจเป็นเพราะการใช้เพลงเป็นสื่อช่วยให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนานในการเรียนรู้ ไม่เครียด ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข สามารถจำ สระ คำในเนื้อเพลงได้ นอกจากนี้ เพลงมีเนื้อหาบอกถึงลักษณะและส่วนประกอบของสระ สำหรับการเขียนสระประสมของ นักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ยังเขียนคำอ่านคำว่า เสือ อ่านว่า สอ -เอือ- เสือ เวลาเขียนนักเรียนจะเขียนว่า ส เอือ จะเอาพยัญชนะขึ้นก่อนสระตามหลัง ซึ่งสอดคล้องกับ ดารณี อุทัยรัตนกิจ และคณะ (2551) ที่ทำวิจัยเกี่ยวกับความบกพร่องทางการเขียน ซึ่งเด็กมักเขียนตัวหนังสือสลับที่กัน เช่น เสือ จะเขียนพยัญชนะก่อนและตามด้วยสระ เช่น ตัว ส และสระ เอือ เวลาเขียนจะเป็น ส เอือ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิด ผดุง อารยะวิญญู (2545) กล่าวถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนเด็กจะมีพฤติกรรมเขียนสลับกัน เรียงลำดับอักษร สระ เรียงในบรรทัดเดียวกัน

2.2 ผลสัมฤทธิ์การอ่านและเขียนคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เพลง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านและเขียนคำที่มีสระประสม

ของนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ย ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ที่แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบทดสอบ การอ่านและการเขียนคำ ที่มีสระประสมโดยการใช้เพลง ส่งผลทำให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของหนึ่งฤทัย รอดพัน (2552) พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านคำที่มีสระประสมของ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านเพิ่มขึ้น โดยมีคะแนนความสามารถในการอ่านคำก่อนการทดลอง 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0 หลังการได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงประกอบ มีคะแนนความสามารถในการอ่านคำ ร้อยละ 28 คิดเป็นคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 70 และยังคงคล้อย กับงานวิจัยของสกุณา นองมณี (2549) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการ พัฒนาทักษะการอ่านคำที่มีสระประสมของนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้เพลง ผล การศึกษาพบว่า การพัฒนาทักษะในการอ่านคำที่ประสมด้วย สระ เอีย เอือ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้นที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลง อยู่ในระดับดี ความสามารถในการอ่านคำที่ประสมด้วยสระ เอีย เอือ และ อัว ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับช่วงชั้น ที่ 1 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้เพลงสูงขึ้น ผลการวิจัยปรากฏเช่น นี้อาจเป็นเพราะการใช้เพลงเป็นสื่อช่วยให้นักเรียนมีความ สนุกสนานในการเรียนรู้ ไม่เครียด ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข สามารถจำสระ คำที่มีอยู่ในเนื้อเพลงได้ สอดคล้องกับ เบญจา พิมจุฬา (2537) กล่าวว่า การใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนนั้น จะช่วยให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านอารมณ์ ซึ่งจะช่วย กระตุ้นและเร้าให้นักเรียนเกิดความสุขขณะเรียน ผ่อนคลาย ความเครียด สนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งช่วยพัฒนาการทาง ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญาเพราะนักเรียนได้ร้องเพลงและได้ จำเนื้อหา หรือคำต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทางด้าน สังคมอีกด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้เข้ากลุ่มร้องเพลงกับเพื่อน กับครู ทำให้เกิดความพร้อมเพรียงกัน จากเหตุผลดังกล่าวจึง น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนคำที่ มีสระประสมของเด็กที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้โดย ใช้เพลงหลังจากได้รับการฝึกสูงกว่าก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาวิจัยที่นำการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เพลงของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงบกพร่องทางการเรียนรู้ ไปใช้ในการสอนอ่านและเขียนคำที่มีปัญหากับสระอื่นๆ

เพราะเพลงจะช่วยให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน และช่วยให้ผู้เรียนจำสระได้ง่ายขึ้น

2. ควรมีการศึกษาวิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ เพลงร่วมกับวิธีการสอนแบบอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- [1] บันลือ พฤกษ์วัน. (2534). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- [2] _____. (2538). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- [3] เบญจา พิมจุฬา. (2537). เพลงส่งเสริมการสอนวิชา ภาษาไทยระดับประถมศึกษา ปีที่ 1-6 และชั้นเด็ก เล็ก. กรุงเทพฯ: แอล ที เพรส.
- [4] _____. (2543). คู่มือช่วยเหลือเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [5] ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การเรียนร่วมระหว่างเด็ก ปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- [6] ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การเรียนร่วมระหว่างเด็ก ปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- [7] _____. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ เทรตดิ้ง.
- [8] _____. (2544). เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.
- [9] ศรียา นิยมธรรม. (2535). ความบกพร่องทางการ ได้ยินผลกระทบทางจิตวิทยาการศึกษาและสังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- [10] สุจิตต์ เพียรชอบ. (2532). การใช้เพลงประกอบ การสอนภาษาไทย. เอกสารประกอบการบรรยาย หมายเลข 7 ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. นครสวรรค์: สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- [11] อารณ ใจเที่ยง. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษา ไทยระดับประถมศึกษา. นครปฐม: สถาบันราชภัฏ นครปฐม.